

Cascades d'horari fix

La paraula horitzó és una resta viva de la civilització grega. Horitzó, en grec clàssic, volia dir "jo delimito". Així, el sentit de la paraula comportava un sentit de límit, de final (o d'inici!) d'alguna cosa apamada, propera, coneguda i inseparablement lligada al punt de vista de la persona que, efectivament, veia el seu horitzó d'una manera ben concreta. Familiar i estructurat, "l'horitzó" estava, doncs, integrat a la ment i a l'imaginari com a espai fixat, intel·ligible. El seu espai.

Vist així, l'espai delimitat, l'horitzó, amb què compta qualsevol vallesà (o vallesana) és d'una remarcable bellesa i, si mireu per la finestra cap a ponent (si pot ser cap al tard, ara que la llum va tenyida d'un vent de marinada flojo, una mica esfilagarsat), podreu veure, retallats, el Cingles de Bertí amb el Tagamanent i les muntanyes de Gallifa a banda i banda. Per aquells atzars geològics, el riu Tenes, que passeja encuriolit per la vall oberta des del seu naixement a Castellcir, fa un gir brusc cap a sud i es troba, sorprèn, la cinglera que l'empeny a deixar-se anar per un caient brusc, impensat. És en aquest punt que la humanitat del país, d'esperit dilecte, ha volgut remarcar-ne l'originalitat i, al costat del caient d'aigua, ja en el segle X va fixar el culte a Sant Miquel amb una església romànica única construïda sota una balma. Sant Miquel del Fai. "Per ventura no existeix recer més deliciosament seductor que Sant Miquel del Fai", havia deixat escrit Víctor Balaguer. "Les roques ploren aigua; les herbes, perles. La naturalesa estén la seva bordada vegetació pels cimals com si volgués penjar una vistosa mantellina de randes dels homes de cada muntanya; allí les grutes són palaus; les cascades, rius; els aspres, penya-segats; els penya-segats, abismes; allí les penyes són colines, les colines, muntanyes; les muntanyes, grades d'una escala de Titans", reblava el mateix autor.

Uns anys després, Josep Pla, contradient amb murrieria aquest to elegíac de l'impulsor de la Renaixença catalana, explica amb aire displicent què veu des del mirador de Sant Miquel del Fai. "D'allí estant veïrem el vell cenobi, que avui és un hotel suspès a la muntanya; uns forats oberts en el mur rocós i al fons una vall molt estreta, amb tot d'orenetes que, xisclant, la sobrevolaven. El que no veï-

rem enlloc fou la cascada. Davant aquesta contrarietat, interrogàrem una dona del país i em digué:

—La cascada existeix, però només funciona els diumenges. Avui és dimecres, compren? Vostè ha vingut un mal dia.

Vaig quedar estupefacte. Mai no hauria sospitat l'existència de cascades d'horari fix, intermitent i setmanal. La impetuosa descripció de la cascada feta per Víctor Balaguer —penso— ha quedat molt malparada", explica Josep Pla.

Ara, després d'anys de somnolència bullida per la crisi econòmica i d'altres peripècies, la Diputació de Barcelona integra en el seu horitzó aquest tros de Vallès i adquirirà en solitari la totalitat de l'espai natural, valorant-lo en 1,1 milions d'euros fent real, doncs, l'origen etimològic de "diputació" (del llatí *deputare*, avaluar, fer una estimació). N'avalua l'espectacle geològic, l'esdeveniment de l'aigua caient, el fet metafísic de culte, l'elegia de l'escriptor i la murrieria del cronista. I en fa una estimació quan ho retorna i ho ofereix a la titularitat pública. Per si un cas, el Consell Comarcal del Vallès Oriental accepta fer-se càrrec de la gestió de Sant Miquel del Fai, i tothom content.

Delitem i referenciem tot el que podem: generem horitzons que esbarriïn fronteres.

Ara, Sant Miquel del Fai és el nostre horitzó.

Ramon Vilageliu

casals

AIGUA · GAS · ELECTRICITAT · CLIMATITZACIÓ

Carretera de Barcelona, 64
08187 Santa Eulàlia de Ronçana
T. 93 844 81 35 · Fax 93 841 83 77
electricitatcasals@hotmail.com
www.instalaciones-granollers.com